

Ο χρόνος, ο φθονερός γέρων (Φώτης Κόντογλου)

Categories : [ΚΟΙΝΩΝΙΑ](#)

Date : Ιανουαρίου 1, 2018

Ο καιρός είναι ένα πράγμα άπιαστο και κατά βάθος άκατανόητο. Το μυαλό μας κ' ή καρδιά μας τόν νοιώθουμε από τις αλλαγές που γίνονται στον κόσμο. Μά κάποιες αλλαγές μπορεί νά γίνουνε πολὺ γρήγορα, από μιὰ μέρα σὲ ἄλλη, ὅπως ή παραμόρφωση τοῦ ἄνθρωπου που γίνεται από τὴν ἀρρώστεια, ἢ ἕνας ξαφνικὸς θάνατος που μέσα σὲ μιὰ στιγμή κάνει τὸν ἄνθρωπο ἕνα ἀγνώριστο κουφάρι. Τὸν καιρὸ τὸν νοιώθουμε πιὸ δυνατὰ από τὸ πάλιωμα κι από τὸ γήρας, που ἀλλάζουνε τὰ νεαρὰ και τὰ ζωντανὰ πλάσματα, κι αὐτὴ τὴν ἀλλαγή τὴν καταλαβαίνουμε σκληρὰ. Τὸν νοιώθουμε κι από τὴν καινούργιεψη τοῦ κόσμου, μά πιὸ δυνατὰ τὸν νοιώθουμε από τὴ φθορά· και τὸν νοιώθουμε ἀπ' αὐτὴ πιὸ δυνατὰ, γιατί πονᾶμε, κι ὁ πόνος εἶναι πιὸ βαθὺς ἀπὸ τὴ χαρά.

Γι' αὐτὸ στεκόμαστε περίφοβοι μπροστὰ στὸν **καινούργιο χρόνο**, μπροστὰ σ' ἕνα τεχνητὸ χωρίσμα, που βάλουμε στὸ πέλαγος τοῦ καιροῦ ἑμεῖς οἱ ἄνθρωποι, σὰν νὰ μὴν εἶναι ἡ κάθε μέρα ἀρχὴ καινούργιου χρόνου. Σ' αὐτὸν τὸν ἀτελείωτον ὠκεανὸν δὲν ὑπάρχει μήτε νησί, μήτε στεριά γιὰ νὰ ἀράξεις. Τὰ ρεύματα σέρνουνε τὸ καράβι σου μέρα-νύχτα και τὸ πᾶνε παραπέρα, εἴτε θέλεις εἴτε δὲν θέλεις, ὡς που νὰ σὲ πετάξουνε ἀπάνω σὲ μιὰ ξέρα, ἢ νὰ σὲ πᾶνε σ' ἕνα λιμάνι ἀπ' ὅπου δὲν θὰ ξαναβγεῖς πιά.

*

Ο καιρὸς ἄρχισε μὲ τὴ δημιουργία τοῦ κόσμου. Πρὶν νὰ γίνεῖ ὁ κόσμος μπορεί νὰ μᾶς φαίνεται πὼς θὰ ὑπῆρχε ὁ καιρός, ἀλλὰ αὐτὸ εἶναι μιὰ ἀπάτη τοῦ μυαλοῦ μας, γιατί ἀφοῦ δὲν ὑπῆρχε τίποτα που νὰ ἀλλάζει κ' ἔτσι νὰ φαίνεται πὼς περνᾷ ὁ καιρός, πὼς ὑπῆρχε ὁ καιρός; Στὸ τίποτα δὲν ὑπάρχει καιρός. Πρὶν ἀπὸ τὴ δημιουργία ἦτανε «σκοτὸς ἐπάνω τῆς ἀβύσσου» (Γένεσις α', 2). Σκότος κι ἀβυσσος εἶναι ἕννοιες που φανερώνουνε τὸ τίποτα, τὴν ἀνυπαρξία. Παρακάτω εἶναι γραμμένο, στὸ βιβλίο τῆς Γενέσεως: «Και διεχώρισεν ὁ Θεὸς ἀναμέσον τοῦ φωτὸς και ἀναμέσον τοῦ σκοτὸς. Και ἐκάλεσεν ὁ Θεὸς τὸ φῶς ἡμέραν, και τὸ σκοτὸς ἐκάλεσε νύκτα. Και ἐγένετο ἑσπέρα, και ἐγένετο πρωὶ ἡμέρα μία» (Γένεσ. α', 4-5). Μόλις ἐγινε τὸ φῶς ἄρχισε κι ὁ καιρός, «ἐγένετο πρωὶ ἡμέρα μία».

Ἡ θρησκεία μας αὐτὸν τὸν κόσμο που βλέπουμε τὸν λέγει «παρόντα αἰῶνα». Σ' αὐτὸν τὸν «αἰῶνα» ὑπάρχει ὁ χρόνος, ἐνῶ στὸν «μέλλοντα αἰῶνα» δὲν θὰ ὑπάρχει, ἀλλὰ θὰ καταργηθεῖ, ἂν και λέγεται «αἰώνας». Ὁ ἀπόστολος Παῦλος λέγει: «Σοφίαν δὲ λαλοῦμεν ἐν τοῖς τελείοις, σοφίαν δὲ οὐ τοῦ αἰῶνος τούτου, οὐδέ

τῶν ἀρχόντων τοῦ αἰῶνος τούτου, τῶν καταργουμένων» (Α΄ Κορινθ. β΄, 6). Δηλαδή, τοῦτος ὁ κόσμος κι ὅσοι τὸν πιστεύουνε, ἤγουν οἱ σαρκικοί ἄνθρωποι, «καταργοῦνται», φθείρονται καὶ ἀπὸ τὸν χρόνο πεθαίνουνε. Ἐνῶ στὸν «μέλλοντα αἰῶνα» οἱ δίκαιοι θὰ γίνουνε ἄφθαρτοι κατὰ τὴν Δευτέρα Παρουσία. Ὁ ἴδιος θεόπνευστος ἀπόστολος λέγει τοῦτα τὰ φοβερὰ λόγια, γι’ αὐτὴ τὴν ἀλλαγὴ: «*Ἰδοῦ, μυστήριον ὑμῖν λέγω. Πάντες μὲν οὖν κοιμηθησόμεθα, πάντες ἀλλαγησόμεθα, ἐν ἀτόμῳ, ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ, ἐν τῇ ἐσχάτῃ σάλπιγγι*» (Α΄ Κορινθ. ιε΄, 51). Μιλώντας γιὰ τὴν καταστροφὴ τούτου τοῦ κόσμου, γράφει: «*Εἴτε προφητεῖαι καταργηθήσονται, εἴτε γλῶσσαι, παύσονται, εἴτε γνῶσις καταργηθήσεται. Ἐκ μέρους γὰρ γινώσκομεν καὶ ἐκ μέρους προφητεύομεν· ὅταν δὲ ἔλθῃ τὸ τέλειον, τότε τὸ ἐκ μέρους καταργηθήσεται*» (Α΄ Κορινθ. ιγ΄, 8). Τὸ «τέλειον» θὰ εἶναι ἄφθαρτο, κ’ **ἡ ἀφθαρσία καταργεῖ τὸν χρόνο**. Στὸν «μέλλοντα αἰῶνα» δὲν ὑπάρχει οὔτε γέννα, οὔτε θάνατος.

Γιὰ τοὺς πολλοὺς ἀνθρώπους αὐτὰ εἶναι ἀσύστατες φαντασίες, πὺ τίς πιστεύουνε μοναχὰ «οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι». Μὰ αὐτοὶ πὺ τὰ λένε αὐτὰ εἶναι γιὰ λύπη, κατὰ τὸν **ἀπόστολο Παῦλο**: «*Ἄν ἐλπίζουμε, λέγει, μοναχὰ σὲ τούτῃ τῇ ζωῇ, εἴμαστε οἱ πὺ ἐλεεινοὶ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους*». Γιατὶ μὲ ὅποια ἐλπίδα κι ἂν ξεγελασθοῦμε, καὶ μὲ ὅση ἀδιαφορία κι ἂν ἀρματωθοῦμε, θὰ ῥθει μιὰ μέρα πὺ θὰ δοῦμε, θέλοντας καὶ μὴ θέλοντας, τὴ **φθορὰ** πὺ μᾶς ζώνει σὰν πλημμύρα ἀπὸ παντοῦ, καὶ θὰ τρομάξουμε.

*

Γύρω μας τὰ πάντα ἀλλάζουνε, μέρα μὲ τὴν μέρα. Τὰ πρόσωπα παραμορφώνονται, τὰ κορμιὰ σακατεύονται, τὰ μάτια θολώνουνε, ὅλα βουλιάζουνε μέσα σ’ ἓνα βουβὸ χάος. **Ἡ φθορά!** Καὶ πὺ ζωηρὰ μᾶς χτυπᾷ αὐτὸ τὸ ξέφτισμα τοῦ κόσμου καὶ μᾶς κάνει νὰ συλλογισθοῦμε τὴ ματαιότητά μας στὴν ἀρχὴ τοῦ καινούργιου χρόνου.

Οἱ Ρωμαῖοι παριστάνανε τὸν πρῶτο μῆνα μὲ τὴ ζωγραφιὰ τοῦ Ἰανοῦ πὺ εἶχε δυὸ πρόσωπα, ὁπὺ ἦτανε γυρισμένα ἀπὸ τίς δυὸ μεριές, (κι ἀπ’ αὐτό, τὸν βγάλανε Ἰανουάριο). Τὸ ἓνα πρόσωπο πὺ παρίστανε τὸν περασμένο χρόνο ἦτανε γερασμένο, καὶ τ’ ἄλλο πὺ παρίστανε τὸν καινούργιο χρόνο ἦτανε νεαρό. Οἱ πὺ πολλοὶ πὺ μιᾶνε γιὰ τὴν πρωτοχρονιά, σᾶς δείχνουνε τὸ νεαρὸ πρόσωπο. **Ἐγὼ σᾶς δείχνω τὸ γέρικο**. Δὲν τὸ κάνω γιὰ νὰ σᾶς κακοκαρδίσω, ἀλλὰ γιὰτὶ πιστεύω πὺς ὁ ἄνθρωπος πὺ δὲν ξεγελιέται, ἀλλὰ πὺ βλέπει τὴν ἀδυναμία του καὶ τὴν ματαιότητα τοῦ κόσμου, εἶναι κερδισμένος, ἐπειδὴ γίνεται πὺ χριστιανός, δὲν παραδίνεται στὶς ἡδονές πὺ χαλᾶνε τὴν ψυχὴ του, λιγοστεύει τὸν ἐγωισμό του, συμπονᾷ τοὺς δυστυχημένους, ταπεινώνεται, συντριβεται, ἀποζητᾷ προστασία κι ἀπλώνει τὰ χέρια του στὸν Χριστὸ πὺ εἶναι ὁ Ἄφθαρτος, πὺ **δίνει τὴν ἀφθαρσία**, (Α΄ Τιμοθ. α΄ 17), ὁ Βράχος (Α΄ Κορινθ. ι΄, 4), ὁ Πρῶτος καὶ ὁ Ἐσχάτος (Ἀποκαλ. β΄, 8), ὁ Ῥυόμενος (Ρωμ. ια΄, 26), χθές καὶ σήμερον ὁ αὐτὸς καὶ εἰς τοὺς αἰῶνες (Ἐβρ. ιγ΄, 8), καὶ πὺ εἶπε: «*Ἐγὼ εἰμὶ ἡ ὁδὸς καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωὴ*» (Ἰω. ιδ΄, 6), «*Ἐγὼ εἰμὶ ἡ*

ἀνάστασις καὶ ἡ ζωὴ». (Ἰω. ια', 25). «Ἐγὼ εἰμὶ τὸ Α καὶ τὸ Ω, ἀρχὴ καὶ τέλος» (Ἀποκαλ. α', 8), «Ἐδόθη μοι πᾶσα ἐξουσία ἐν οὐρανῶ καὶ ἐπὶ γῆς» (Ματθ. κη', 18), «Ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ κἂν ἀποθάνῃ, ζήσεται» (Ἰω. ια', 26).

Ὅποιος λοιπὸν πιστεύει στὸν Χριστὸ δὲν φοβᾶται καὶ δὲν θέλει νὰ ξεγελιέται σὰν τὸ καμηλοπούλι, ποὺ χώνει τὸ κεφάλι του στὸν ἄμμο καὶ θαρρεῖ πὼς δὲν ὑπάρχει ὁ κηρυγὸς ποὺ θέλει νὰ τὸ σκοτώσει, ἐπειδὴ δὲν τὸ βλέπει. **Αὐτὸς ἔχει τὸ θάρρος νὰ ἀντικρίξει τὴν ἀλήθεια**, γιατί «ἡ ἐλπίς αὐτοῦ ἐστὶν ἀθανασίας πλήρης» (Σολομ.). **Ὁ νοῦς του στέκεται ἀτάραχος μέσα στὴ βουβὴ φουρτούνα τοῦ καιροῦ καὶ στὸ ἀσταμάτητο ρεῦμα του**, καὶ φέρνει μπροστά του τὶς μυριάδες τὶς μέρες καὶ τὶς νύχτες ποὺ περάσανε καὶ σβήσανε, ἀπὸ τότε ποὺ βγῆκε ὁ κόσμος ἀπὸ τὸ χάος τῆς ἀνυπαρξίας ὡς τὴ σημερινὴ μέρα, ποὺ καμμιά καρδιά δὲν τὶς θῦματα πιά. Ἡ καρδιά του δὲν λιγοψυχᾷ, οὔτε πνίγεται ἢ ψυχὴ του μέσα στὰ βουβὰ κύματα τῆς φθορᾶς, ἐπειδὴ «ἡ ἐλπίς αὐτοῦ ἀθανασίας πλήρης». Γιατὶ **ὁ Χριστιανὸς πιστεύει πὼς μὲ τὸν Χριστὸ καταργήθηκε ἡ φθορά**, καὶ δὲν φοβᾶται τὸ δόντι τοῦ καιροῦ ποὺ τὰ τρώγει ὅλα. Μὲ τὸν Χριστὸ «ἡ κτίσις ἐλευθερωθήσεται ἀπὸ τῆς δουλείας τῆς φθορᾶς εἰς τὴν ἐλευθερίαν τῆς δόξης, τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ. Οἶδαμεν γάρ, ὅτι πᾶσα ἡ κτίσις συστενάζει καὶ συνωδίνει ἄχρι τοῦ νῦν» (Ρωμ. η', 21). Ναί, ὅλη ἡ κτίσις ἀναστενάζει καὶ πονᾷ μαζὶ μὲ τὸν ἄνθρωπο, γιατί εἶναι σκλαβωμένη στὴ φθορά. Κανένα πλάσμα δὲν θέλει νὰ πεθάνει, γιατί μέσα στὸ κάθε ἓνα εἶναι ριζωμένη ἡ ἀγάπη τῆς μακροζωίας. Καὶ ὅμως, ὅλα λυώνουνε καὶ χάνουνε τὴν ὄψη τους καὶ γίνονται χῶμα ἀναίσθητο, κι ἀφανίζεται ἡ τόση λεπτότητα κ' ἡ τόση σοφὴ σύστασή τους. Ἡ ρόδα τοῦ καιροῦ τ' ἀλέθει καὶ τὰ κάνει σκόνη, καὶ λιώνει ὡς κι αὐτὴ τὴ θύμησή τους καὶ τούτῃ ἢ ἄσπλαχνη ρόδα γυρίζει ἀδιάκοπα, μέρα καὶ νύχτα. Κατὰ τὸ ποίημα τοῦ Ἀνδρέα Κάλβου:

Ὁ γέρος φθονερὸς
καὶ τῶν ἔργων ἐχθρὸς
καὶ πάσης μνήμης, ἔρχεται.
Περιτρέχει τὴν θάλασσαν
καὶ τὴν γῆν ὅλην.
Ἀπὸ τὴν στάμναν χύνει
τὰ ρεύματα τῆς λήθης,
καὶ τὰ πάντα ἀφανίζει.

*

Ὁ Χρόνος δὲν ὑπάρχει, εἶναι ἓνας ἴσκιος τῆς φαντασίας. Ὑπάρχει ὁ θάνατος. Στὸν ἄλλον κόσμο, ποὺ θὰ καταργηθεῖ ὁ θάνατος, οἱ μακάριες ψυχὲς τῶν δικαίων δὲν θὰ νοιώθουνε τὸν χρόνο. Ἄλλα κι ἀπὸ τούτῃ τὴ ζωὴ δὲν ἔχει πολὺ ἐξουσία ἀπάνω τους, σὰν νὰ μὴν τὸν νοιώθουνε καὶ πολὺ, γι' αὐτὸ γράφει ὁ Σολομώντας: «*Δίκαιος ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Γῆρας γὰρ τίμιον*

οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῶ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολιὰ δὲ ἔστι φρόνησις ἀνθρώποις, καὶ ἡλικία γήρως βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος τῷ Θεῷ γενόμενος ἠγαπήθη, καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν μετετέθη. Ἡρπάγη μὴ κακία ἀλλάξη σύνεσιν αὐτοῦ ἢ δόλος ἀπατήση ψυχὴν αὐτοῦ. Τελειωθείς ἐν ὀλίγῳ ἐπλήρωσε χρόνους μακρούς. Ἄρεστή γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐν διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ». «Ὁ δίκαιος ἂν ἔρθει ἡ ὥρα του νὰ τελευτήσει; θά 'ναι ἀναπαυμένος. Γιατὶ γῆρας τίμιον δὲν εἶναι τὸ νὰ ζήσῃ κανένας πολὺ κι οὔτε μετριέται μὲ τὰ χρόνια. Ἀλλὰ γεροντικὴ εἶναι ἡ φρονιμάδα στοὺς ἀνθρώπους, κ' ἡ ἡλικία εἶναι ἀψεγάδιαστη ζωὴ. Ἐπειδὴ εὐαρέστησε στὸν Θεόν, ἀγαπήθηκε, καὶ ἐπειδὴ ζοῦσε ἀνάμεσα σὲ ἀμαρτωλοὺς, πάρθηκε ἀπὸ τοῦτον τὸν κόσμον. Ἀρπάχτηκε, μήπως ἡ κακία ἀλλάξει τὴ φρονιμάδα του, εἴτε μήπως ἡ πονηρία ξεγελάσει τὴν ψυχὴν του. Πεθαίνοντας μὲ λίγα χρόνια σὰν νὰ 'ζησε πολλά. Γιατὶ ἦταν ἀγαπημένη ἀπὸ τὸν Κύριον ἡ ψυχὴ του· γιὰ τοῦτο βιάσθηκε νὰ φύγει μέσα ἀπὸ τὴν πονηριά. Μὰ οἱ ἄνθρωποι εἶδαν καὶ δὲν καταλάβαν, πὼς ἡ χάρις καὶ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ εἶναι μαζὶ μὲ τοὺς διαλεχτοὺς του, κ' ἡ προστασία του μαζὶ μὲ τοὺς ὁσίους του».

("Ευλογημένο Καταφύγιο", ΕΚΔΟΣΕΙΣ "ΑΚΡΙΤΑΣ")

(Πηγή ἡλ. κειμένου: nektarios.gr)